
„Krucíš,“ povídá sluníčko taky málem po latinsky, „to jsem to vyvedlo!“
A radši uteklo za mrak, protože v tu chvíli se Křemílek proloupl ze spání a volá:

„Ona to není fiala!“

Vochomůrka se tím křikem probudil taky a pomaloučku kytku obešel. Kvetla už na celou paseku a byla pěkná a voněla jako medová.

„I co,“ povídá Vochomůrka. „Fiala to není a verbaskum jí říkat nebudu, protože od toho brní jazyk.“

Jenže Křemílek na to, že každá kytka, co roste, musí mít jméno.

„Když musí, tak musí,“ mávl rukou Vochomůrka. „Tak jí budeme říkat třeba divizna.“

V tu chvíli vykuklo sluníčko za mrakem a vesele na ně zavolalo:

„To jsem si oddychlo! To jsem si opravdu oddychlo.“